

El collaret d'estrelles

Beatriz Álvarez Martínez

El collaret d'estrelles

Beatriz Álvarez Martínez

Nayah camina descalça cap a l'escola. Un saquet relligat amb cordes és l'únic que l'acompanya en aquest dia emocionant.

La Nayah no té por d'anar sola... coneix tots els racons del poble, somriu als seus veïns, i espanta a les cabretes que troba pel camí.

Tot és com cada dia, però avui la Nayah se sent una nena gran, una nena com les que viuen al costat de casa.. amb flors als rínxols i collarets, amb saquets plens de llibres com els que ella també portarà a partir d'avui.

Donen ganes de saltar molt alt.. i de cridar.. i d'abraçar-se molt!..., pensa la Nayah... però ella ha decidit que això serà un secret molt secret, no li explicarà res al pare del que sent. La veritat és que fa una miqueta de vergonya això de fer-se gran.

La Nayah viu al Camerun, en un poble petit on els nens juguen al carrer gairebé sempre, no existeix la televisió i miren al cel comptant les estrelles, corren despullats per les valls lliures i feliços perquè a la nit tornaran a mirar el cel... fins que les mares els busquen i els acaronen per fer-los dormir.

La Nayah s'atura i observa els nens.

Ella no és com els demás. Porta les robes brutes i no gaire boniques, els cabells despentinats amb unes flors a punt de caure i uns ulls tan oberts com llunes.

Alguna cosa rodola per les galtes de la Nayah... unes llàgrimes salades s'esclafen amb els seus peuetes diminuts.

La mare no hi es.. és dalt del cel amb aquelles estrelles que contempla a les nits. No pot venir... no podrà venir mai, pensa la Nayah eixugant-se les llàgrimes amb els vestits.

Les nenes corren fins a ella al veure-la, mentre intenta somriure a l'abraçar-les.

Totes estrenen collarets nous a l'escola, de pedretes, de cordills de colors, de floretes... La Nayah no estrena res, només el saquet de cordes que li ha fet el pare.

És de nit, tot és silenci. El cos de la Nayah reposa sobre la terra mullada mentre obre i tanca els ulls davant el cel estrellat.

El dia ja ha passat però aviat serà demà. Aquelles emocions del matí semblen haver fugit i ara tot és calma.

A l'escola ningú es fixa en les seves robes ni en els seus cabells, perquè en realitat, la Nayah no és diferent a ningú... juga, somriu, porta els cabells enrinxolats, corre per les valls i s'emociona. És feliç ara mateix.

- "Hola mare" -diu la Nayah amb la veueta molt fluixa.

- "Saps? Vull anar a l'escola cada dia de la meua vida, per voler aprendre-ho tot, i he pensat que cada nit vindré i tu seràs l'estrella més brillant del cel... Et trobo a faltar..."

Algú s'acosta... el pare camina per trobar-se amb la Nayah.

Aixecant els ulls, la Nayah es troba rodejada entre les carícies del pare que l'abraça amb tendresa, sense parlar, sota les brillants ombres estrellades.

És rar, però avui tot ha estat rar -pensa la Nayah mirant el cel.

- “Sóc ja gran, pare? -pregunta la Nayah abraçada al pare.

- “Tots som grans i petits alhora” -va contestar el pare amb un somriure.

- “Contemplant els estels del cel ens sentim molt petits, oi? En canvi si ens abracem amb les persones que estimem ens sentim grans i forts. –afegí el pare.

De sobte cau alguna cosa a terra, però amb molta delicadesa el pare fa veure que li ha caigut de les mans i no és així... però no importa. La Nayah es mostra sorpresa i comença a riure i a riure preguntant-se què serà allò.

El pare ha marxat. Aquest trosset de nit, de cel, les preguntes sense resposta, la terra mullada sobre l'esquena... i el somni profund... “Ara m’agrada estar sola... només amb tu. Bona nit mare.”

Uns ulls negres es desperten a l’alba entre badalls i emoció.

Batega el cor. Les manetes rellisquen pel coll fent pessigolles divertides i els dits de la Nayah es troben amb unes formes estranyes... què.. què és?

- “Gràcies pare.. és bonic.. és... rar...” -diu la Nayah amb un tímid somriure.

- “Filleta... tu vols ser gran... i jo desitjaria que fossis sempre petita... amb el teu somriure il·luminant sempre la meua vida. Aquest collaret no és el més bonic del món,

però és teu, és com tu, diferent i autèntic. Vés filleta que arribaràs tard a l'escola, no oblidis que t'estimo."-digué el pare amb els ulls plorosos.

Per què la vida no és igual per a mi que per als altres...?
Per què vaig amb els peus descalços...?

El caminet avui sembla més llarg, i la Nayah avui no somriu als seus veïns com cada matí.

El saquet ple de llibres sembla gronxar-se al seu pas mentre els somnis tornen a aparèixer... Per què es tan difícil fer-los realitat?

- "Es mentida. Les flors seques de formes estranyes, els colors foscos i tristos... Tot és mentida que m'agradi.. és lleig.. molt lleig, i no m'el posaré mai!" -decideix la Nayah.

Aquesta nit necessita explicar-ho tot a la mare. Se sent sola, trista i rara... però no ho està, no ho està mai de sola, ni és rara. És un ésser humà únic i meravellós i encara no ho sap.

La vall sempre està mullada, i l'aire fresc de les muntanyes acaricia les galtes de la Nayah, que contempla el cel amb llàgrimes als ulls.

- "Tan de bo existissin els miracles.. els somnis.. creure en l'impossible per canviar les coses.. com una il·lusió o un miracle. Jo només volia ser gran, mare. Jo només volia..."

De sobte, la nit semblava fer-se de dia, i com si fos un somni o un deliri, llàgrimes en forma de diamants van començar a caure del cel... una rere l'altra, fins arribar a dotze, les mateixes fulles seques que la Nayah duia al

coll. Contenint la respiració la Nayah va córrer i córrer fins a casa, agafant el collaret amb les dues mans, fins que en arribar a casa, es refugia en el seu llit i dorm profundament.

Els raigs del sol es claven en els ulls de la Nayah, que parpelleja suaument en obrir-los.

El pare ha marxat i no pot trigar més en posar-se el collaret. “Es increïblement bonic” -pensa.

Tan bonic i meravellós que la Nayah no entén com la gent no camina extasiada al seu pas camí de l’escola.

Ningú es fixa en les seves llàgrimes diamantines, ni en la lluentor del seu coll, semblen invisibles pels demés. Una nena petita mira encuriosida el collaret. “Tagrada?” -pregunta la Nayah ansiosa.

- “Es el collaret de fulles seques més original que he vist mai” -va contestar la nena.

El somni era creure en ella mateixa... i els estels la contemplarien sempre. Ara ja sóc gran, mare.